

Över en kopp kaffe

Livets vindlande vägar och vingliga stråt hade tagit mig till dess andra halva, och den bortre parentesen närmade sig som ett brev i postlådan, med varannandagsutbärning. Livet självt hade blivit litet varannandags.

En dag när jag satt och fikade för mig själv med en obestämbar bulle och en kopp starkt kaffe - bara kaffe i koppen, ca 96 grader i nybryggt tillstånd, nu runt 60 och lagom tjäraktigt - insåg jag att jag betraktade tillvaron från ett visst avstånd, utan att vara direkt distanserad. Var det visdomens nobla tillstånd jag uppnått eller något slags halvljum indolens, eller kanske rentav gerotranscendens? Det lär vara ett slags mild galenskap, då äldre damer klär sig i hönsmössor och gubbarna småsjungande vandrar sina promenader med offentliga toaletters geografiska belägenhet i åtanke?

Sedan 65 år doppar jag alltid fikabrödet i kaffet, det blir väl en smula kladdigt runt koppen, men det är en kär tradition, en trivselmekanism. Det gjorde jag nu också, ty annars hade jag svårligen kunnat inmundiga den transfettstinna halväckliga, halvbakta degklumpen till bulle. Likväl hade den kostat som en limpa för fem år sedan. Men man måste ju få unna sig ibland.

Men detta hände sig i vårens tid, en ljus och solig tid, då liv och växtlighet återvänder, även om löpsedlar, pappers- och digitalmedia och tv:s eländesakuter ofta har budskap som skall hålla rädslan och depressionen vid liv. Rädda, deprimerade människor är lättstyrda och protesterar ej mot beslut som skall "säkra tryggheten". Det finns till och med trygghetschefer i vissa kommuner. Administrationen växer.

Men jag satt själv tryggt med min urdruckna kopp och funderade lagom djupt på livet och död'n, tills den äldre damen i kassan väckte mig och sade: "Vi stänger nu!"

Jag tackade lite förläget för mig och spankulerade ut i majkvällen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten